

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

(5)ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 28 'Ιανουαρίου 1952 (Π.Ο.Η.)
"Ετος Δ'. 'Αριθ. 121—Τιμή Φύλλου Δραχ. 1000

Γραφεία: 'Οδός Χαλκοκονδύλη 7—'Αθήναι
Τηλέφ. 33.859

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Σταθρος Καραμήτσος
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

'Εξάμηνος δραχ. 15.000—'Ετησία δραχ. 80.000
'Εξωτερικοῦ: 'Εξάμ. δολ. 8.—'Ετησία δολ. 6

ΓΕΝΗΤΕ ΗΡΩΕΣ

'Υπὸ τοῦ Σεβασμ. 'Επισκόπου Διακρίσεως κ. ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΥ

*Ὅτι ἀπούεις πόσα σου καταμαρτυροῦσι;
ὁ 'Ιησοῦς οὐκ ἀπεκρίθη αὐτῷ πρὸς οὐδὲ
ἓν ῥῆμα,
ὥστε θαυμάζειν τὸν ἡγεμόνα λίαν*
(ΜΑΤ. ΚΖ' 13, 14)

Ὅτε κατὰ τὸ σωτήριο πάθος οἱ Ἀρχιερεῖς πολλὰ κατὰ τοῦ 'Ιησοῦ κατελάλουν, Ἐκεῖνος ἐσιώπα, ὥστε ἔκαμε τὸν ἡγεμόνα θαυμάζειν λίαν.

Καὶ ἐθαύμαζεν ὁ Πιλάτος τὴν ὑπομονήν, τὴν καλωσύνην, τὴν ἀνεξικακίαν, τὴν μακροθυμίαν καὶ ἐν συνόλῳ τὸν ἡρωϊσμόν τοῦ 'Ιησοῦ.

'Εθαύμαζε λίαν ὁ ἡγεμὼν, ὅτι ἐμπρὸς τοῦ ἔβλεπεν ἕνα ὑπεράγαλτον ἥρωα, ὅστις ἔμεινεν εἰς τοὺς αἰῶνας ὑπόδειγμα ἡρωϊσμοῦ.

Ὁ Σωτὴρ ἡμῶν Χριστὸς, ὑπῆρξεν ὁ μεγαλύτερος ἥρωας τῶν αἰώνων καὶ ὅσοι ἠκολούθησαν Αὐτὸν ἔγειναν ἥρωες, ἡ δὲ Θρησκεία, τὴν ὁποίαν ἀπαλάμψεν τοῖς ἀνθρώποις, διδάσκει τὸν ἡρωϊσμόν καὶ ἡ Ἐκκλησία, ἡ ἡζῶσα Ἐκκλησία, τὴν ὁποίαν ἱδρυσεν ἐπὶ τῆς γῆς, εἶναι ἐν Θεῷ καὶ Οὐράνιον συγκρότημα ἡρώων.

Ἐκεῖνος, Ὅστις ἐθαυμάσθη ὑπὸ τοῦ ἡγεμόνος, ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου, τὸ ἐπὶ τῆς γῆς σωτήριο ἔργον Του, ἤρριξεν μὲ τὰ ἡρωϊκὰ λόγια «Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἔλθειν ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθεῖτω μοι» καὶ ἐν συνεχείᾳ «Ἢ ἐμὲ ἐδίωξαν καὶ ὑμᾶς διώξουσιν» καὶ «Ἔσεσθε μισούμενοι ὑπὸ πάντων» καὶ ἐτελείωσε μὲ τὸ «Ἄφες αὐτοῖς οὐ γὰρ οἶδασί τι ποιοῦσι».

Καί, ὁ βίος τοῦ Χριστιανοῦ γενικῶς εἶναι ἀγὼν διηνεκής, ἀγὼν, ὅστις ἀναδεικνύει ἥρωας, ὁ δὲ γνήσιος τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ ὀπαδός, ὡς στρατιώτης Αὐτοῦ, ὀφείλει νὰ ἀγωνίζεται ἀνδρείως ἐν αὐτῷ, ὀφείλει μετὰ ῥώμης νὰ πολεμῇ κατὰ τῆς κακίας καὶ νὰ μὴ πτοηται, ἂν φανερώς ἢ ἀφανῶς βάλλεται ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων τοῦ μίσους καὶ τῆς κακίας καὶ μάλιστα ὑπὸ τῶν δλεθρίων βελῶν τῆς καταλαλιᾶς.

ὦ, τῇ ἀληθείᾳ! μὲ τὰ βέλη τὰ πετυρωμένα τῆς

καταλαλιᾶς καὶ συκοφαντίας ὁ βαλλόμενος, ἀναδεικνύεται μέγας ἥρωας, ἐὰν τοὺς ἐκ τούτων πόνους δέχεται καρτερικῶς. Ἐκεῖ καταφαίνεται ὁ μέγας ἡρωϊσμός τοῦ Χριστιανοῦ, ἐκεῖ γίνεται ἥρωας ὁ Χριστιανός.

«Ὁ 'Ιησοῦς οὐκ ἀπεκρίθη αὐτῷ πρὸς οὐδὲ ἓν ῥῆμα, ὥστε θαυμάζειν τὸν ἡγεμόνα λίαν». Αὕτη ἡ στάσις, τὴν ὁποίαν ἐτήρησεν ὁ Κύριος ἡμῶν ἐναντι τῶν συκοφαντῶν καὶ κατυλάων Του, εἶναι ἡ στάσις, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ τηρῇ καὶ ἕκαστος Χριστιανός, ἐναντι πάσης κακίας καὶ κυρίως ἐναντι τῶν καταλάλων, ἵνα γενῇ ἥρωας καὶ προκαλῇ τὸν θαυμασμόν τῶν ὑπεναντίων.

Πόσον μέγας γίνεται ὁ συκοφαντούμενος καὶ ἡρωμῶν εἰς τὰς συκοφαντίας ὡς ὁ Κύριος ἡμῶν καὶ πόσον ἀξιολόγητος καὶ δυστυχὴς καταντῇ ὁ συκοφάντης.

Ὁ νῦν συκοφαντούμενος καὶ ἀκούων τὰς κατ' αὐτοῦ συκοφαντίας ἀνευ δολιχῆς καὶ ταραχῆς, χωρὶς νὰ ἐξάπτεται καὶ νὰ ταραττεται, θραύει τὴν λύσσαν καὶ τὸ μῖσος τῶν κατυλάων, ὡς ὁ βράχος θραύει τὰ λυσσῶντα κύματα τῶν μεγάλων θαλασσῶν, καὶ ἀκόμη καθιστᾷ φανεράν τὴν Χριστιανικὴν ἀνδρείαν καὶ τὸν ἡρωϊσμόν του, διαψεύδει δὲ τὴν κατ' αὐτοῦ συκοφαντίαν, καθὼς λέγει περὶ τούτου ὁ Θεὸς Γρηγόριος. «Ἐὰν δολιχθῇς κατὰ τὸ κακολογήσαντος, βεβαίως τὴν καταλαλίαν, ἐὰν δὲ μείνης ἀτάραχος, ἥσυχνας τὸν καταλαλήσαντα».

Τούτων μακαρίζει καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν λέγων «Μακάριοι ἐστέ, ὅταν διωκίσουσιν ὑμᾶς καὶ διώξουσιν καὶ εἰπωσιν πᾶν ῥῆμα κατ' ὑμῶν ψευδόμενοι ἕνεκεν ἐμοῦ. Χαίrete καὶ ἀγαλλιᾶσθε, ὅτι ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν τοῖς οὐρανοῖς». (Ματ. ε' 11, 12).

Παραδείγματα ττοιούτων ἡρώων, οἵτινες μὲ Χριστιανικὸν ἡρωϊσμόν ἐδέχθησαν τὰ κατ' αὐτῶν βέλη τῆς καταλαλιᾶς, ἔχομεν κάμπολλα ἐν τῷ Πανθέῳ τῶν ἡρώων τῆς Χριστιανικῆς ἱστορίας, ὡς τὸν οὐρανοβό-

μονα Παῦλον, τὸν Μέγα Ἀθανάσιον, τὸν Θεῖον Χρυσόστομον καὶ ἀναρίθμητους ἄλλους.

Οἱ δὲ συκοφάνται εἶναι οἱ πλέον ἀπεχθεῖς ἄνθρωποι, εἶναι ἄνδρες καὶ ἀξιοὶ μεγίστης τιμωρίας, διότι διὰ τῆς καταλαλιᾶς τὸν ζημιώνουν ἀνεπανορθώτως καὶ δημιουργοῦν σκάνδαλα, δυνάμενα νὰ προκαλέσουν ἀνυπολογίστους ζημίας.

Ἐκ τῆς καταλαλιᾶς, ἣτις εἶναι δηλητηριώδης πηγὴ, προέρχονται ἀναρίθμητα κακά. Ἐξ αὐτῆς γεννῶνται δυσπιστίαι, διχόνοιαι, μίση, τὰ ὅποια δὲν ἀναγνωρίζουν πλέον οὔτε ἀδελφοὺς, οὔτε φίλους. Αὐτὴ θραύει τοὺς δεσμοὺς τῆς εἰρήνης καὶ ἐξαφανίζει τὴν ἀγάπην. Ἡ καταλαλία πανταχοῦ ταραχὸς καὶ σκάνδαλα ἐγείρει καὶ τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ὁποίους ὁ Θεὸς ἐπλασεν, ἵνα ἐν ὁμονοίᾳ ζῶσι, χωρίζει καὶ μεταξὺ αὐτῶν τὴν ἐχθρὰν ἐγκαθιστᾷ, διαχωρίζουσιν τοὺς φθονουμένους. Ἀκόμη δὲ τοὺς δεσμοὺς τῆς Κοινωνίας διαρρηγνύει, συγγενεῖς πρὸς συγγενεῖς ἐχθροὺς καθιστᾷ καὶ πᾶν ὥραϊον καὶ καλὸν καταστρέφει.

Συνδέσμους ἱερούς, σκοποὺς μεγάλους καὶ θεῖους, δύναται ἡ καταλαλία νὰ καταστρέψῃ καὶ τὰ πάντα εἰς ἔρειπια νὰ μετατρέψῃ.

Καὶ ὅχι μόνον ὁ καταλαλὼν εἶναι ἐπικίνδυνος καταστροφῆς μετὰ τὸ ὀλέθριον ὄπλον τῆς καταλαλιᾶς, ἀλλὰ καὶ ὁ ἀκούων καὶ συγκατατιθέμενος τῷ καταλαλοῦντι. Περί ἀμποτέρων δὲ τούτων ὁ Μέγας Βασίλειος εἰς τὰ Ἐπιτίμιά του λέγει: «Εἴ τις εὐρεθῇ καταλαλῶν τινὸς ἢ ἀκούων καταλαλοῦντος τινὸς καὶ μὴ ἐπιτιμῶν αὐτῷ, σὺν αὐτῷ ἀφορίζεσθω», ἀλλὰ καὶ ὁ προφητὰν Ἀβιδὸς περὶ τῆς ἐναντι τῶν ἐνώπιον ἡμῶν καταλαλούντων στάσεως λέγει «Τὸν καταλαλοῦντα λάθρα τὸν πλησίον αὐτοῦ, τοῦτον ἐξεδίδωκεν».

Φοβερὰ διὰ τὸν κατάλαλον ἢ καταδικῆ! Ὁ Θεὸς τιμωρεῖ τὸν κατάλαλον, ὡς ἐτιμώρησεν τὴν ἀδελφὴν τοῦ Μωϋσέως Μαριάμ, ἣτις ἐτόλμησε νὰ συκοφαντήσῃ τὸν Θεόπτην ἀδελφόν της. Εἰς ταύτην ἐπέτρεψεν ὁ Θεός, ἃν καὶ ἀγαθὴν καὶ ἐνάρετον οὖσαν, νὰ ἐλθῇ ἡ τῆς λέπρας ἀσθένεια, καὶ αὕτη ἐλεπρώθη ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν.

Μὴ διίσχυρίζεσαι ἁπαίσιε κατάλαλε, ὅτι μετὰ τὸν τρόπον τῆς καταλαλιᾶς ἔχεις νὰ ὀδηγήσῃς τὸν ἀδελφόν σου εἰς τὸ καλόν, ὅτι θέλεις τὰ σφάλματά του νὰ διορθώσῃς; ὅχι, διότι ἐὰν ἐπιδιώκῃς τοῦτο, ὀφείλεις τὸ σφάλμα τοῦ ἀδελφοῦ σου εἰς τρίτον νὰ μὴ μεταδίδῃς, ἀλλ' εἰς αὐτὸν τὸν ἴδιον, μετὰ πόνον ψυχῆς σου νὰ εἴπῃς, καὶ μετὰ ἀγάπην θερμὴν νὰ δείξῃς, ὅτι ἐνδιαφέρεσαι ὑπὲρ αὐτοῦ, ὡς πρὸς ἀδελφόν, καὶ τὴν διόρθωσίν του τότε θέλεις ἐπιτύχει, ὅτι μόνον ἡ ἀγάπη πρὸς διόρθωσιν ἔλκει.

Εὐτυχὴς ὁ συκοφαντούμενος, ἐὰν μάλιστα εἶναι ὁ Θεὸς τῆς συκοφαντίας καὶ τηρῇ τὴν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ Λυτρωτοῦ τῶν ψυχῶν ἡμῶν ἀποδειχθεῖσαν στάσιν ἐναντι τῶν συκοφαντιῶν του. Ὅτι δὲ διὰ τῆς στάσεως αὐτῆς ἀποδεικνύει τὸ μεγαλεῖον τοῦ ἡρωϊσμοῦ του ὡς Χριστιανοῦ, καὶ προσφέρει εἰς τὴν Χριστιανικὴν Ὁρθοξίαν, εἰς τὴν ὁποίαν τοῦ ἐδόθη ἡ τιμὴ νὰ ἀνήκῃ, πολυτίμους ὑπηρεσίας, εἶναι ἀπόδειξις τῆς βαρύνουσας ἀξίας τῶν χαρακτήρων τῶν ἀνθρώπων, οἷους ἔχει ὁ Χριστιανισμός! καὶ δι' αὐτοῦ θαυμάζεται ἡ Ὁρθοξία τοῦ Ἐσταυρωμένου Σωτῆρος

Χριστοῦ. Ὅστις εἶπεν «ὅπως ἴδωσι τὰ καλὰ ὑμῶν ἔργα καὶ δοξάσωσι τὸν Πατέρα ὑμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς».

ὑπὸ τοῦ τοιούτου Χριστιανικοῦ ἡρωϊσμοῦ, πρέπει κατ' ἐξ-χρὴν νὰ εἶναι ὥπλι-μένοι καὶ ἐστολισμένοι οἱ γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, διότι τότε καὶ μόνον θὰ φέρωσιν ἐπαξίως τὸ ὄνομα τοῦ γνησίου Χριστιανοῦ, ἀντιθέτως δὲ ἐὰν φέρωσι τὸν εἰδωλὸν καὶ ἀποτρόπαιον χαρακτήρα τοῦ συκοφάντου, ὅχι μόνον γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ δὲν ἔχουν τὸ δικαίωμα ν' ἀποκαλῶνται, ἀλλ' οὔτε καὶ Χριστιανοὶ ἀπλῶς.

Γενῆτε ἥρωες γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, διότι Γνήσιος Ὁρθόδοξος Χριστιανὸς αὐτὸ σημαίνει! Φανῆτε ἀντάξιοι ὁπαδοὶ καὶ φίλοι τοῦ σωπῆσαντος πρὸ τῶν καταλάλων Του, Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ. Δειχθῆτε ἀντάξιοι τῶν περιστάσεων καὶ τοῦ κινδύνου, τὸν ὁποῖον διέρχεται ἡ Ἀλήθεια καὶ ἡ Εὐσέβεια τῶν πατέρων ἡμῶν. Προσέξατε μηδέποτε καὶ ἐν μηδενὶ νὰ γίνετε κατάλαλοι καὶ δημιουργοὶ σκανδάλων. Καὶ ὅταν ἀκόμη συκοφαντήσῃ καὶ κατηγορήσῃ, γενῆτε ἥρωες, δραματιζόμενοι τὴν ἡρωϊκὴν στάσιν τοῦ Θεοῦ Λυτρωτοῦ, τὸν Ὁποῖον, συκοφαντούμενον καὶ ὡς Ἡρώα ἰστάμενον ἐν σωπῇ πρὸ τῶν συκοφαντιῶν Του, ἐθαύμαζεν ὁ Ἡγεμὼν Μιαν. Ἐὰν γενῆτε ἥρωες καὶ πρὸ τῆς κακίας καὶ τῆς ἁμαρτίας σταθῆτε ἀτάραχοι καὶ ἀνδρείοι, τότε θὰ πρέπῃ νὰ ἐλπίζωμεν εἰς τὸν θρίαμβον τῆς Ὁρθοδοξίας, τότε θὰ πρέπῃ νὰ πιστεύωμεν, ὅτι εἰς ἡμᾶς θὰ δοθῇ ἡ τιμὴ νὰ ἐορτάσωμεν τὴν ἐορτὴν τῆς Νίκης.

ὑποθήκετε λοιπὸν εἰς τὸ ὕψος τῶν περιστάσεων ἀδελφοί, καὶ συνδεθῆτε ὅλοι, ὅπου καὶ ἂν εὐρίσκεσθε οἱ ἀκούσαντες μετὰ τὸ ὄνομα τοῦ Γνησίου Ὁρθόδοξου Χριστιανοῦ. Συνδεθῆτε μετὰ τὸν σύνδεσμον τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εἰρήνης καὶ γενῆτε ἥρωες, ἵνα οἱ ἡγεμόνες θαυμάσωσι καὶ ἡμᾶς Μιαν, ὡς ἐθαύμασαν ὁ Πλάτος τὸν ὑπὲρ ἡμῶν Θυσιασθέντα Λυτρωτὴν καὶ Σωτῆρα ἡμῶν Ἰησοῦν.

ΟΜΙΛΕΙ Η ΘΕΜΙΣ ΠΛΕΟΝ

ΑΡΙΜΥΤΑΤΟΝ ΚΑΤΗΓΟΡΩ

*Ἡ ἀγανάκτησις ἐναντίον τῶν
«Σεβασμιωτάτων» ὁμοῦ ται*

Οἰαδήποτε σκέψις ἡμῶν στρεφόμενη ἐναντίον τῆς «Κρατούσης Ἐκκλησίας» ἀπορρίπτεται συνήθως ἀουζητητὶ εἰς τὸν κάλαθον τῶν ἀχρηστών. Εἶναι ὁμολογουμένως εὐφυὴς ἡ ἀντίληψις τῆς «Κρατούσης Ἐκκλησίας» νὰ χαρακτηρίσῃ ὡς παλαιοσημερολογητικὴν, οἰανδήποτε ἐλέγχουσιν κρῖναι, ὥστε νὰ ἀμβλύνῃ τὰς ἐντυπώσεις. Καίτοι βεβαίως τὸ παιχνίδι τῆς αὐτοῦ δὲν εἶναι καὶ τόσον ἐπιτυχές, ὅπως ἀποδεικνύει ἡ συμπάθεια καὶ ἡ κατανόησις, δι' ὧν μᾶς περιέβαλε ἡ κοινὴ γνώμη, ἥτο πάντως ἕνας παρήγορος παρὰ γὰρ, χρησιμοποιούμενος τουλάχιστον δι' ἐσωτερικὴν κατανάλωσιν.

Τίς θὰ δινηθῇ ὁμοῦ νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὸ δριμύτατον κατηγορῶν, τὸ ὁποῖον ὡς κεραιὸν ἐξετάζεισε ἡ ἐφημερὶς τῶν δικηγόρων Ἀθηνῶν «Δικηγορικὸς Ἀγών»; Ὁμιλεῖ διὰ τοῦ ὁργάνου αὐτοῦ ὁ κόσμος

τῶν Νομικῶν τῆς Ἑλλάδος, ὁ ὁποῖος κατὰ τεκμήριον τοῦλάχιστον, δὲν εἶναι παλαισημερολογητικὸς. Ὅμιλεῖ κατὰ τρόπον σαφῆ καὶ κατηγορηματικόν, ἐπὶ τῇ βάσει ἰσχυρῶν ἀποδείξεων, ἀναμφισβήτητων. Τὸ ἄρθρον ἐπιγράφεται «**Ἐκκλησία... Κανόνες... Ἡθική**», ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ ὑπ' ἀρ. 167 τῆς 1-2-52 φύλλον τοῦ προμνησθέντος δημοσιογραφικοῦ ὁργάνου. Ἀνυπόμειθα διότι ὁ χώρος δὲν ἐπιτρέπει τὴν πλήρη ἀνατύπωσίν του. Ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν ἀποσπασμάτων, αἶνα θὰ παραθέσωμεν, θὰ δυνηθῶσιν οἱ ἀναγνώσται νὰ θαυμάσωσιν τὸ δομύτατον Κατηγορῶ τοῦ νομικοῦ κόσμου, τὸ ὁποῖον ἔχει ὑπ' ὄψιν ἀνάλογον καταπτώσιν τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας. Ὁ Συντάκτης τοῦ ἁρθρου λαμβάνει ἀφορμὴν ἐκ τοῦ ζητήματος τῆς Ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας, κακίστων ἐν ἀρχῇ τὴν «**Εἰσῆμνον Ἐκκλησίαν**» ἥτις ἐν τῷ προσώπῳ «**τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος ἅμα δὲ πράγματι καὶ... Μητροπολίτου Ἰωαννίνων**» ἐδημοσίευσεν ἐν τῇ ἡμερησίῳ τύπῳ σφοδροτάτην διαμαρτυρίαν κατὰ τοῦ προστατεύοντος Κράτους». Καὶ ἐπειδὴ κατὰ τὴν γνώμην τοῦ ἐμπνευσμένου συντάκτου «**κατηγορεῖ ἀπροσχηματιστῶς ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τὸ Κράτος, ὅτι καταπατεῖ τὰς Συνταγματικὰς διατάξεις τοὺς Ἱεροὺς κανόνες τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν Ἡθικὴν**» ἐπάγεται ὑπερόχως στοχαζόμενος ὁ θεράπων τῆς Θεμίδος: «**Περιεργότατον... Τὰ χωρὰ ἐπέτυχον νὰ ἀναζωογονήσωσι τὴν ἐσβεσμένην σπῖθαν τῆς Ἡθικῆς καὶ τῆς ἀξίας καὶ τοῦ κύρους τῶν ἱερῶν Κανόνων**». Ὑπὸ τὸ πνεῦμα δὲ αὐτὸ ἐξαπολύει τοὺς κεραυνοὺς τῆς δικαίας ἀγανακτικῆς αὐτοῦ, τοὺς ὁποῖους παραθέτομεν αὐτοσφύτως:

«**Οἱ Ἱεροὶ Κανόνες εἶναι δλόκληρον Πολίτευμα. Ὅμιλοῦσιν περὶ ὁμολογίας, παρθενίας, ἀκτιμοσύνης, ταπεινοφροσύνης, καθορίζουσι λεπτομερῆστα πάντα τὰ τοῦ βίου τῶν Κληρικῶν. Οἱ Ἱεροὶ Κανόνες ὁμιλοῦσι περὶ «ἀδιαβλήτου» καὶ περὶ «συνεισάπτων». Ὅμιλοῦσι καὶ περὶ Σιμωνίας. Οἱ Κανόνες ὁμιλοῦσι καὶ περὶ «ἐπιτηδῆσεως» εἰς βελτίαν καὶ πλουσιωτέρας ἐπισκοπίας... Καὶ καλοῦνται οἱ ἐπιτηδῶντες «μοιχοί»... Ὅμιλοῦσι καὶ περὶ μὴ ἀναμίξεως τῶν Κληρικῶν εἰς πολιτικὰ καὶ κοσμικὰ ἔργα. Οἱ Ἱεροὶ Κανόνες κατηγορηματικῶς καὶ ἐπὶ ἀναθέμασιν ἀπαγορεύουσι τὴν ἐνωσιν τῆς Ἱερατικῆς καὶ «Ρωμαϊκῆς ἀρχῆς», δηλαδὴ τὴν ἀνάληψιν Πολιτικῶν ἀξιομάτων ὑπὸ Κληρικῶν... Οἱ Ἱεροὶ Κανόνες ὁμιλοῦσι καὶ περὶ... καὶ περὶ... ἀλλ' οὕτω καιρὸς... Ἡ Ἐκκλησία δὲν τηρεῖ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνες, ὅθεν καὶ προαγόμεθα νὰ φρονώμεν ὅτι δὲν πιστεύει εἰς τὴν θεοπνευστίαν Ἀδελφῶν»**

«**Υ. Χηρεύσαντος τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ θρόνου Ἀθηνῶν, ὁ Σεβασμ. Μητροπολίτης Ἰωαννίνων Κύριος Σπυρίδων ἐξελέγη Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος. Καὶ ὅμως εἰς τὸν τόπον αὐτὸν τῶν παρθένων ἡ Ἐκκλησία, ποῦ ἐπικαλεῖται τὴν ἡθικὴν καὶ τοὺς κανόνες κρατεῖ κενὴν τὴν ἑδραν Ἰωαννίνων καὶ defacto τυγχάνει Μητροπολίτης Ἰωαννίνων ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν ἥδη σχεδὸν ἐπὶ τριετίαν. Ἡ μὴ πλήρωσις τῆς ἑδρας ἐπὶ τριετίαν, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ ἀνυπερέβλητον κώλυμα, ἀντίκειται εἰς τὸν ΚΕ' κανόνα τῆς Α'. ἐν Χαλκηδόνι Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ὅστις ὁρίζει προθεσμίαν τριῶν μηνῶν καὶ**

ἐν παραβάσει ἐπάγεται ἐπιτίμια κατὰ τοῦ ὑπαίτιου. Δὲν λέγει οὔτε ὁ νόμος οὔτε ἡ ἡθικὴ τίποτε; Καὶ ὅμως οὐδεμία καὶ οὐδεμὶθεν διαμαρτυρία κατὰ τοῦ σκανδάλου καὶ τῆς ἀπρεπείας...

«**ΥΙ. Μηνύσεις καὶ κατηγορίαι σοβαραὶ κατὰ Ἀρχιερέων «φακελλοποιοῦνται»... Καὶ τοιοῦτοι κατηγοροῦμενοι μὴ ἐκκαθαρίσαντες τὴν θέσιν των καθίστανται δικασταὶ ἄλλων. Πόσον θὰ ἐξυψοῦτο ἡ Ἐκκλησία, ἐάν ἠνοίγοντο οἱ φάκελλοι καὶ ἐξεκαθαρίζετο ἡ θέσις ἐκάστου ἢ διὰ καταδίκης ἢ διὰ τῆς λευκῆς ἀθωότητος!**

«**Ο Ἀρχιεπίσκοπος Σπυρίδων καὶ ἡ Ἐκκλησία ἐν γένει ἐκίνησαν ἀγριὸν διωγμὸν, παρασύραντες καὶ τὴν Πολιτείαν, διωγμὸν στιγματίζοντα τὴν Δημοκρατίαν, ἐναντίον Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, πολιτῶν Ἑλλήνων, νομιμοφρόνων, ἐμμενόντων ἔσω καὶ ἐκ πλάνης εἰς ἀγνὰς θερησκευτικὰς πεποιθήσεις. Ἐντεῦθεν προκύπτει καὶ τὸ κεφάλαιον τῆς κατηγορίας, ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἡ διώκουσα δὲν τυγχάνει (θεοσεβῆς). Τὸ κατηγορητήριον ἀπαγγέλλει ὁ (ἡρωϊκῶς τερὸς τῶν Ἀγίων ἢ μᾶλλον ὁ ἀγιώτερος τῶν ἡρώων) (Κ. Παπαρηγόπουλος), ὁ στῦλος τῆς Ὁρθοδόξιας Μέγας Ἀθανάσιος, ὁ ὁποῖος περὶ τῆς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ γρησιμοποιηθείσης βίας ὑπὸ τῆς Ἀρσενικῆς αἰρέσεως καταγγέλλει: ((Ὅς μὴ δεδύνηται πείσαι λόγους, τοῦτους τῇ βίᾳ καὶ πληγαῖς καὶ δεσμοτηρίοις ἔλκειν ἐπιχειρεῖ, γνωρίζουσα ἑαυτὴν καὶ οὕτως ὡς πᾶν ἄλλο ἐστὶν ἡ θεοσεβής· θεοσεβείας μὲν γὰρ ἴδιον μὴ ἀναγκάζειν, ἀλλὰ πείθειν)). Ἡ ((ἐπίσημος)) λοιπὸν Ἐκκλησία μὴ πείθουσα, ἀλλὰ διὰ τοῦ ((χωροφύλακος)) διώκουσα, ἐξορίζουσα ((ἐξορίζουσα καὶ ἀποσχηματίζουσα ἐν δεσμοτηρίοις)) κατέστη ((μὴ θεοσεβής)). Φρικτὸν ἄλλ' ἀληθές».**

Καὶ αὐταὶ μὲν αἱ περικοπαί, ἡχηροὶ κόλαφοι, ἀφοροῦν τὴν ἀθέτησιν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Κανόνων καὶ τῆς ἡθικῆς. Ὁ Κατήγορος ὅμως ἀπαιτεῖ ἐπιδεξιῶς καὶ τοῦ οἰκονομικοῦ ζητήματος τῆς Ἐκκλησίας. Κατ' ἀρχὴν δὲ φρονεῖ ὅτι:

«**II. Ἡ ἐκκλησιαστικὴ περιουσία εἶναι δικαίον εἶναι ἡθικόν, εἶναι χριστιανικόν, εἶναι καὶ ἐπικτικτὸν, ὡς ἐπιβεβλημένον νὰ διανεμηθῇ ἐν δικαίῳ μέτρῳ εἰς τοὺς πενομένους καὶ ἀπηθλιωμένους ἀκτήμονας ἀγρότας χριστιανούς, ἵνα ἐργασθῶσι καὶ ὑπὲρ ἑαυτῶν καὶ ὑπὲρ τῆς ἐθνικῆς οἰκονομίας καθόλου, ἐνισχυομένου καὶ συντηρουμένου τοῦ ἐθνικο-χριστιανικοῦ κοινωνικοῦ καθεστώτος, ἄνευ τοῦ ὁποῦ δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ τίποτε, καὶ κατὰ πρῶτον ἡ Ἐκκλησία. Πρέπει νὰ διατηρηθῶσιν οἱ ἀγροτικοὶ πληθυσμοί, διότι ἐκλικόντων αὐτῶν κατὰ τὸν Ρουσσὸ «εἰς τὰς πόλεις θὰ διαειτῶνται ὕαιναί καὶ τίγρεις»!**

Ἀναφερόμενος δὲ ὁ συντάκτης εἰς τὸν πλοῦτον τῶν ἀρχιερέων, οἵτινες «οὐδὲν ἑτερον ἔργον ἀσκήσαντες, ζῶντες δὲ κατὰ μεγάλην πλεονοφηρίαν πολυτελῶς» ἀποφαίνεται θεόπαιτα, ὅτι «ἡ οἰκονομικὴ κατάστασις τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν Ἀρχιερέων εἶναι ἀντιστρόφως ἀνάλογα, καθόσον ἡ μὲν Ἐκκλησία πλουσία οὕσα ἐπτώχευσεν, οἱ δὲ Ἀρχιερεῖς πτωχοὶ ὄντες ἀποκαθίστανται οἰκονομικῶς». Εἰς ἀπόδειξιν τῶν λεγομένων του ὁ εὐσεβὴς νομικὸς ἀναφέρει τὸς ἀποδόχας τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, αἵτινες ἀπέρχονται «ἡμερησίως εἰς ἑκατομμύρια πινὰ (περὶ τὰ

τρία πλέον ἢ ἑλάττων). Ἐξάγει δὲ τὸ κοινωνικὸν συμπέρασμα ὅτι «σήμερον ἐν μέσῳ τῆς ἀπαθλιώσεως καὶ τῆς πενίας εἶναι τουλάχιστον πρόκλησις ὁ ἄκοπος καὶ ἀδικαιολόγητος αὐτὸς πακτωλὸς τῶν ἐκατομμυρίων... ἡμερησίως».

Εἴμεθα περίεργοι τι θὰ ἔχη νὰ ἀπαντήσῃ ἡ κρατοῦσα Ἐκκλησία εἰς τὸ δομώτατον αὐτὸ κατηγορῶν. Βεβαίως ἡ αἰωπὴ συνήθως εἶναι ἡ συμπαθεστέρα μέθοδος. Τοῦτο ὑπαινίσσεται θαυμάσια ὁ συντάκτης γράφων: «Ἡμεῖς συγκρατοῦντες τὰ βήματα σταματῶμεν... Ἀνὴρ προσδοκῶμεν ὅτι θὰ ἐκτελέσωσι τὸ ἐαυτῶν καθήκον ἐναντὶ τῶν κραυγαζόντων ζητημάτων οὔτε ὁ Μακαριώτατος, οὔτε ὁ πολὺς νομοκανονολόγος καὶ συγγραφεὺς λαλίστατος δὲ κατήγορος ἐν ἐπιστολαῖς καὶ ἐκθέσεσι γνώστης τῶν τε προσώπων καὶ πραγμάτων... Ὁ Ἅγιος Οἰκονομικὸς Ἐπίτροπος τῆς Ἐκκλησίας, οὔτε ὁ γλυκύμολπος πρῶν Κερυστίας, πρῶν τῶν «Ἐνόπλων δυνάμεων» καὶ νῦν «Χίου» ὁ ποθὼν τὴν ἐξυγίανσιν τῆς Ἐκκλησίας... Οὔτε οἱ τόσοι ὑποψήφιοι διὰ τὸν Ἀρχιεπισκοπικὸν Θρόνον... Οὔτε τόσοι ἄλλοι Ἀρχιερεῖς! *Οὐδείς θὰ ὁμιλήσῃ!*» Καὶ ἡμεῖς ἐπαναλαμβάνομεν: *Οὐδείς θὰ ὁμιλήσῃ*.

Μίαν βεβαίως διάλεκτον γνωρίζει ἡ «Ἐπίσημος Ἐκκλησία» τὴν βίαν ἐναντίον τῶν ἀνιπάλων της. Εἰς αὐτὴν ἀρέσκειται καὶ αὐτὴν ὁμιλεῖ. Ἀλλ' ἕως ποτε; Ἢδὴ ἡ κοινὴ γνώμη, λατρεύουσα τὴν ἐλευθερίαν τῆς σκέψεως καὶ νοσταλγοῦσα τὴν ἡθικὴν ἐξυγίανσιν τῆς Ἐκκλησίας, δὲν θὰ δεχθῇ οὐδέποτε τὰς ἐνόπλους εὐλογίας τῆς «Ἐκκλησίας» ἐπὶ τῶν κεφαλῶν τῶν εὐθαρσῶν τέκνων τῆς Ἐκκλησίας, ἅτινα βοοῦν καὶ κράζουν διὰ στόματος συγχρόνων Ἀδγουστίνων καὶ λοιπῶν «Ζητοῦμεν Ἐλευθέραν καὶ ζῶσαν Ἐκκλησίαν».

ΓΥΡΟ ΑΠΟ ΕΝΑ ΑΝΤΙΛΕΓΟΜΕΝΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Κάθε πορεία ἔχει καὶ ἐνδιαμέσους σταθμούς. Κάθε σταθμὸς εἶναι ἓνα τέλος εἰς μίαν περίοδον χρονικὴν. Τότε κλείομεν τὸ χρονικὸν αὐτὸ τμήμα μὲ ἓναν ἀπολογισμόν, ἀνατρέχοντες εἰς τὸ παρελθὸν κρίνοντας καὶ ἐπικρίνοντας τοῦτο καὶ ὥκλισμένοι μὲ τὴν κητερίαν ἐμπειρίαν τῶν προγενεστέρων γεγονότων ἐπιστρέφομεθα εἰς μίαν νέαν τοιαύτην, μὲ τὴν φιλοδοξίαν καὶ τὴν ἀποφασιστικότητα νὰ περδίσωμεν περισσότερα καὶ νὰ ἀποφύγωμεν τοὺς μοιραίους σκοπέλους.

Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ μὲ τὴν ἱστορικὴν διαδρομὴν τῆς Ἐκκλησίας διὰ μέσου 20 αἰώνων. Ἡ ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας δὲν εἶναι ὁμοιογενής, ὁμοίωχος καὶ ἐνιαία.

Ἡ μία περίοδος διακρίνεται τῆς ἄλλης, καθὼς διακρίνονται τὰ τμήματα ἑνὸς διασπάρτου κάμπου ἀπὸ διάφορα εἶδη φυτῶν. Καὶ τοῦτο διότι ἡ Ἐκκλησία κατὰ τὴν πολυτάραχον καὶ τρικυμιώδη πορείαν της ἀντιμετώπισε ἐξωτερικὸς ἐξωτερικούς, ἐσωτερικὰς ἐκτροπὰς, αἰρέσεις καὶ σχίσματα. Καὶ καθὼς φορὸν ἠεργάσθη νὰ ἀντιμετωπίσῃ διαφοροτρόπος τὸν ἐξθρόν. Αἱ ἐποχὶς λοιπὸν ἔχουν πέρατα. Καὶ μάλιστα εἶναι ἱστορικὴ ἀνάγκη νὰ θέτομεν

μετὰ ἀπὸ κάθε δυναμικὴν ἐποχὴν ἓνα ὁρόσημον τὸ ὁποῖον νὰ ἀναγράφῃ: ἐδὼ σταματᾷ ἡ προγενεστέρη καὶ ἀρχίζει ἡ νέα περίοδος.

Τὸ μέγιστον ὅμως τοῦτο διδάγμα συμπάσης τῆς Ἐκκλησιαστικῆς καὶ τῆς θύραθεν ἱστορίας, ἐπιμένουν νὰ τὸ ἀγνοοῦν ὠρισμένα πρόσωπα ἀλάζονικα τῆς ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας. Ἐπιμένουν νὰ μὴν ἀτενίσουν «κατάματα» τὴν ὁμὴν πραγματικότητα ἀλλὰ νὰ φυγομαχοῦν καὶ νὰ παρατείνουν τὴν ἀνισορροπίαν καὶ διαλυτικὴν ἐκκενρότητα τῶν φλεγόντων ζητημάτων. Ἐπιτρέπουν τὴν ὑπαρξιν ζητημάτων, ἅτινα κἀν δὲν ἔπρεπε νὰ ὑπάρχουν.

Ἀνέχονται νωχελῶς τὴν διάλυσιν καὶ τὴν σῆψιν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ κομποῦ, τὴν διάβρωσιν καὶ τὸν κατασπαραγμὸν τοῦ ὁρθοδόξου ποιμνίου ὥσάν νὰ ξημνέωνται ἀπὸ τὰς θεωρίας τοῦ Βούδα, τῆς βλακώδους μακαριότητος καὶ τῆς Νιρβάνα.

Ἡ κάμνουν κάτω χειρότερον ἀναχωροῦν συνεχῶς εἰς τὰς χώρας τῆς Ἑσπερίας καὶ ἐμπορεύονται τὴν ἀπεμπόλησιν τῶν θησαυρῶν εἰς τοὺς προτεσταντας. Καὶ τοῦτο τὸ ὀνομάζουν συνέδριον Ἐκκλησιῶν διὰ τὴν ἐνωσιν, Χριστιανικὸν συμβούλιον ἢ ὅπως ἄλλως ἐπιθυμεῖτε.

Τῶν οἰκίων ἡμῶν ἐπιπραμένων ἡμεῖς ἄδετε ὅπως ἔλεγον καὶ οἱ σοφοὶ μας πρόγονοι.

Μᾶς ἀπασχολοῦν προβλήματα, ἅτινα εἶναι καθαρὸς βερμπαλισμός, ἀνεδαφικὴ συζήτης καὶ Βυζαντινισμὸς τοῦ αἰσχίστου εἶδους. Καὶ μέσα ἀπὸ τὸν θόρυβον καὶ τὴν ὀχλαγωγίαν τῶν παρασυναγωγῶν (διεκδικήσεις μοναστηριακῶν περιουσιῶν κ.τ.λ.) διαφεύγει εἰς τοὺς μεγαλοσχήμους αὐτοὺς Ἐκκλησιαστικὸς ἀρχηγὸς ἡ καυστικὴ οὐσία τῆς ἐνεστώσης πραγματικότητος.

Ἐκκλησιαστικοὶ ποιμένες καὶ ἀρχηγοί, καὶ μόνον τὰ τῆς Ἐκκλησίας παραμελοῦντες!

Ποτε δὲν ἐσκέφθησαν σοβαρῶς νὰ κύβουν ἐπὶ τῆς ὀλοφυρομένης Ὁρθοδοξίας καὶ νὰ φροντίσουν διὰ τὴν ἡρέμησιν τῶν τρικυμιωμένων ὑδάτων τὰ ὁποῖα ὑψώνουν οἱ σφοδροὶ ἄνεμοι τῶν καιρῶν.

Καὶ ἀκόμη ποτε δὲν ἐδέχθησαν, δὲν ἠσπάσθησαν τὴν μόνην λύσιν, ποὺ ὑπάρχει ὡς δραστικὸν ἀντίδοτον τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἀνωμαλίας: τὴν σύγκλησιν μιᾶς συνόδου.

Ἐν τούτοις, ἀνεξαρτήτως ὅλων τῆς ἰδικῆς των ἐπιθυμίας ἢ ἀπαρσεκείας, τὰ πράγματα βοοῦν καὶ κραυγάζουν ἀφ' ἑαυτοῦ των. Κάθε λογικὸς Χριστιανὸς ἰδιοτελὴς καὶ τίμιος Νεοσημρολογίτης ἢ Παλαισημρολογίτης, ἀνομολογεῖ, ὅτι τὰ πράγματα εἶναι ὑπὲρ-ῶριμα. Αἱ στιγμαὶ δὲν ἐπιδέχονται ἀναβολὴν ἢ παρέλκυσιν τῶν ἐπαιγόντων ζητημάτων εἰς τὸ μέλλον. Διότι τὸ νὰ ἐπιτρέπομεν τὴν ἐπιβίωσιν τοῦ παρελθόντος μέσα εἰς τὸ παρὸν καὶ εἰς τὸ μέλλον σημαίνει ὅτι συντηροῦμεν τὸ χάος καὶ τὴν παρακμὴν. Τί δύναται νὰ ἀπαντήσουν, ὅταν τοὺς ἐπιδεικνύομεν τὸν ἐσθὸν τῶν ζητημάτων τὴν πολλαπλότητα τῶν πληγῶν, τὸν σπασμὸν συμπάσης τῆς Ὁρθοδοξίας;

Ἡ ἀνάγκη ὑπάρχει καυστικὴ, ἐπιτακτικὴ ἀνεπίδεκτος ἀναβολῆς καὶ ἀποστομωτικῆ. Πέραν αὐτοῦ, ὁ δυνάμενος χωρεῖν χωρεῖτω.

Τὸ πρόβλημα τῆς Συνόδου τίθεται ἐνώπιον πάντων ὡς ἓνα ἱστορικὸν αἶτημα καὶ μᾶς ἀναγκάζει νὰ

λάβωμεν θέσιν. Εὐδαιμονίᾳ εἰς ἓνα κρίσιμον σημείον τῆς ἱστορίας καὶ ἡ ἀπάντησις, ποῦ θὰ δοθῇ ἀπὸ ὅλους θὰ ἐξουσιάζῃ διὰ πολλὰς γενεὰς τὰς τύχας τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡμεῖς αἰρόμενοι ὑπεράνω τῶν προσωπικῶν μας περιπετειῶν, καὶ μετὰ τὴν πίκρυν τοῦ διωγμοῦ εἰς τὰ χεῖλη, εὐχαρίστως θὰ συναντηθῶμεν ἀκόμη καὶ μετὰ τοὺς ἀντιδίκους μας εἰς τὴν πανορθόδοξον ἀπροσώπων πρὸς θρίαμβον τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Κάμνομεν τὴν πρόσκλησιν ταύτην ἐν πνεύματι χριστιανικῷ, ἄνευ μνησικαίας, τείνοντες τὴν χεῖρα τῆς συνεννόησεως ἐπὶ τοῦ συνοδικοῦ καὶ ἀλαθῆτου ἐδάφους τῆς Ὁρθοδοξίας.

Καὶ ἀναμένομεν ἀνταπόκρισιν.

Ο ΔΙΩΓΜΟΣ

Ἀνεγράφη εἰς τὸν ἡμερήσιον τύπον, ὅτι ἐπιτροπὴ Μητροπολιτῶν ἀποτελουμένη ἐκ τῶν Ἀγίων Φιλιώτιδος, Αἰτωλοσακκαρινίας καὶ Σιατίσσης ἐπέδωσαν ὑπόμνημα πρὸς τὴν Κυβέρνησιν διὰ τὴν ἐπι σύστηροτέραν δίωξιν τῶν Ἐπισκόπων τῶν Παλαιοημερολογιτῶν.

Καὶ ἐρωτῶμεν τοὺς ἀγίους τοῦ Θεοῦ ἀνωτέρω Μητροπολίτας. Δὲν ἐκόρεσαν τὴν διψαν τῶν ἀποτόν συνεχιζόμενον Νερώνιον διωγμόν; δὲν εὐχαριστήθησαν ἀπὸ τὸ ἀχνίζον μαρτυρικὸν αἷμα τόσων ἀθῶων θυμάτων;

Τι ἄλλον μεγαλύτερον διωγμόν ζητοῦν, διὰ νὰ ἱκανοποιηθῶν αἱ πάλλουσαι ἀπὸ «χριστιανικὴν ἀγάπην» καρδίαι των; Ἄς ἐπιτρέψουν νὰ τοὺς ὑποδείξωμεν ἡμεῖς μεθόδους ὁλοσχεροῦς ἐξωντώσεώς μας:

Ἐπι ροπὴ συνοδικῶν ἅς μεταβῇ εἰς τὸν τόπον τῆς ἐξορίας τοῦ Ἁγίου Προέδρου μας καὶ ἀνάπτοντες πυρὰ, ἅς ἀνεβάσουν ἐπ' αὐτῆς τὸν δεσμώτην ἡγέτην.

Διὰ δὲ τοὺς ἄλλους δύο καταδιωκομένους Ἱεράρχας μας ἅς κινητοποιήσουν τοὺς πλέον ἐπιτηδείους κατασκόπους, διὰ νὰ τοὺς συλλάβουν καὶ νὰ τοὺς μεταφέρουν εἰς τὸ κουρεῖον τῆς ὁδοῦ Φιλοθέης. Ἐκεῖ ἄλλωστε ὅπου καθημερινῶς κουρεῦτε εὐσεβεστάτους ἱερεῖς μας, προβῆτε εἰς τὴν ἀπόκαρσιν καὶ αὐτῶν καὶ κατόπιν ἀναγνώσατε τὰς βίβλους τῶν μαρτυρίων τῶν πρώτων χριστιανικῶν αἰώνων. Ἐκεῖ θὰ εὗρητε ἀρκετοὺς τρόπους ἐξωντώσεως. Ἐκεῖ θὰ ἀναγνώσατε τὰ διατάγματα τῶν διαφόρων Χριστιανομάχων Αὐτοκρατόρων Νερώνων Διοκλητικῶν, Καλιγούλα κλπ. Ἐφαρμόσατε πιστὰ τὰ διατάγματα, θὰ εὗρητε ἀρκετοὺς τρόπους ἐξωντώσεως (πυρὰς ἀνημμένας σταυροὺς, ἐσχάρας κλπ. Ἐφαρμόσατε ταῦτα ἐναντίον τῶν Ὁμολογητῶν Ἀρχιερέων Χριστιανουπόλεως Χριστοφόρου καὶ Διαυλείας Πολυκάρπου - Πράξατε λοιπὸν ὅτι σὰς λέγει ἡ Χριστιανικὴ καρδιά σας.

Πράξατε ὡς λέγει ἡ «ἀγαθὴ» συνείδησίς σας. Τὶ κοπιᾶτε λοιπὸν μεταβαίνοντες κάτωθεν τῶν Ὑπουργείων ἱκετεύοντες τὴν Πολιτείαν νὰ λάβῃ τὸ ξίφος;

ΘΑΛΑΣΣΙΝΟΣ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΑΓΩΝΟΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Σεπτέμβριος—Ὀκτώβριος

Κατὰ τὴν διεξαγωγὴν βουλευτικῶν ἐκλογῶν συνιστάται καὶ ἐφαρμόζεται αὐστηρὰ οὐδετερότης.—Ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα παραρτήματά μας ψηφίζουν παράγοντας βοηθήσαντας καὶ κατανοήσαντας ὑπόθεσιν μας.—Ἀφίχθη ἐξ Ἀμερικῆς ἐπίσκοπος Μηροκλιν καὶ Νέας Ὑεσέης κ. Ἀροένιος πνευματικὸς Ἀρχηγὸς παλαιοημερολογιτῶν Ἀμερικῆς—Πρώτῃ μετεκλογικῇ Κυβέρνῃσις ἐπιδεικνύει ἰδιαιτέρον ζῆλον καὶ ἐνδιαφέρων δι' ἀπόψεις μας.—Κεντρικὴ Ὀργάνωσις Ἀθηνῶν καὶ παραρτήματα ἀξιοῦν ρύθμισιν ζητημάτων μας—Κλιμάκια ἐπισκέπτονται ἀρμοδίους ἀναπτύσσοντες προφορικῶς ἀπόψεις μας.—Ἀγὼν διεξάγεται μετὰ ρυθμὸν ἔντονον.—Θάνατος Ἀρχιμανδρίτου Θεοκλήτου, προκαλεῖ βαθεῖαν θλίψιν.

Νοέμβριος—Δεκέμβριος

Προσπάθειαι Κέντρου καὶ παραρτημάτων ἀποβ. ἐπὶ εἰς διαμόρφωσιν ἐθνικοῦ παρὰ τοῖς ἀρμοδίους κλίματος.—Παρατηρεῖται κατανόησις χωρὶς ὅμως σημαντικοὺς καρποὺς.—Ὁ διωγμὸς συνεχίζεται ἀλλὰ μετὰ σημαντικὴν ὕψειν.—Παραμονὴν Χριστουγέννων 3.000 παλαιοημερολογίται λειτουργοὶν κανονικῶς εἰς Ἱερὸν Ναὸν Εὐαγγελιστρίας Καραβᾶ—Συγκέντρωσις διὰ λειτουργίαν Χριστουγέννων εἰς τὸ ἴδιον μέρος διαλύεται βιαίως—Μαχητικὸν φρόνημα ἀπτόητον—Κυκλοφοροῦν ἡμεροδείκται 1952.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ἐκ τῶν σταχυολογηθέντων αὐτῶν γεγονότων τοῦ δύσαντος ἔτους 1951 ἀποδεικνύεται ὁ ἱερὸς ζῆλος καὶ τὸ ἀκαταγώνιστον φρόνημα τῶν μαχητῶν τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἡ πείρα λοιπὸν τοῦ παρελθόντος δικαιολογεῖ πᾶσαν αἰσιοδοξίαν καὶ ἀποδεικνύει, ὅτι ἡ ἱερὰ ἡμῶν ἰδέα ὅπωςδὴποτεθὰ κατισχύσῃ καὶ θὰ ἐπιβληθῇ.

Τὸ σύντομον τοῦ χώρου δὲν ἐπέτρεψε πληρὴ ἀνάπτυξιν τοῦ Ἀγώνος. Ὡς ἐκ τούτου πολλὰ γεγονότα παρελήφθησαν, ὅπως ἡ σύλληψις καὶ ἐξορία, κατὰ Μάρτιον, τοῦ Π. Λογγίου Χατζηστεφάνου καὶ ἄλλα πολλά.

Ἐμβλήματα Συνδρεμόν

Ἐμβλήματα, μόνον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν κ. Σταύρον Καραμήτσον Χαλκοκονδόλη 7.—Ἀθήναι

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ Α.Ν. 1092/1938

Διευθυντής: ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΑΡΑΜΗΤΣΟΣ

Χαλκοκονδόλη 7.—Ἀθήναι

ὑπεύθυνος Τυπογραφείων: Πάριος Σερμάντης
Θερμιακοῦ 38.—Ἀθήναι

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΙΕΡΑΡΧΑΙ

Τὴν 31ην Ἰανουαρίου ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ τιμᾷ τοὺς «τρεῖς μεγίστους φωστῆρας τῆς τρισηλίου Θεότητος». Κατὰ τὴν περίοδον αὐτὴν τῶν φοιτῶν δοκιμασιῶν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν περίοδον τῆς ἀποκαρδιωτικῆς καταπτώσεως, εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς πνευματικῆς δραστηριότητος τῶν ἀνθρώπων, αἱ τρεῖς αὗται εὐγενεῖς καὶ οὐράνιαι μορφαί, σελασγίζουσιν ὡς φῶρος ἐλπίδος. Μία σύντομος ἀλλὰ προσεκτικὴ ματιὰ εἰς τὸ ἔργον τῶν τριῶν αὐτῶν ἡγετῶν, θὰ μᾶς βοηθήσῃ νὰ σχηματίσωμεν τὴν ἀρμόζουσαν γνώμην καὶ θὰ μᾶς ἐνθαρρύνῃ εἰς τοῦ δύσκολον καὶ τραχύτατον ἀγῶνα, διὰ τὴν κατακτησὶν καὶ ἐφαρμογὴν εἰς τὴν καθημέραν ζωὴν, τῶν ἀξίων τοῦ πνεύματος.

Πρεσβύτερος καὶ τῶν τριῶν, ὁ *Μέγας Βασιλεὺς*. Ζεῖ, ὡς καὶ οἱ ἄλλοι δύο εἰς μίαν ἐποχὴν ἡθικῆς καταπτώσεως καὶ ἐκκλησιαστικῆς ἀκαταστασίας. Ἀκόμη εἰς τὴν Ἀνατολὴν (Καϊσάρειαν—Ἀντιόχειαν κλπ), δὲν εἶχε ἐπιβληθῇ ἡ θρησκεία τῆς Ἀγάπης. Τὸ δὲ χριστιανικὸν μέτωπον εὗρσκει οἰκτρώς διεσπασμένον καὶ ἀντιμαχόμενον. Αἱ ἀρχαὶ καὶ αἱ ἐξουσίαι, ἡνδούν σκανδαλωδῶς τοὺς Ἀρειανούς καὶ τοὺς ἀρειανίζοντας κατὰ ρητὴν παραβασιν τῆς Ἀγίας Συνόδου οἱ δρθόδοξοι ἀπειλοῦν τὸ διωκόμενον καὶ ταλαιπωρούμενον πλῆθος. Εἰς τὴν κοίτιμον αὐτὴν κατάστασιν, παρουσιάζεται ἡ ἐπιβλητικὴ μορφή τοῦ Βασιλείου. Ἀντιμετωπίζει τὴν διαφθοράν τῆς ἐποχῆς του καὶ παραμένει ἄγνως. Εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου τὸν φέρει νοσταλγία τῆς μορφώσεως δὲν τὸν ἔθιξε ἡ αἰσχύρτης καὶ ἡ διαφθορά· ἀλλ' ἡ προσωπικότης του ὡς θερμουργὸς ἥλιος ἀποξηραίνει τὰ ἔλη καὶ τὰ τέλματα τῶν εἰδωλολατρικῶν ἐθίμων. Ἀντιμετωπίζει τὴν αἵρεσιν, περιπλόκως περιπλακεῖσιν μὲ τὰς πολλαπλὰς πολιτικὰς σκοπιμότητας τῆς Βυζαντινῆς Ἀδλῆς, καὶ διατηρεῖ ἀκεραίαν καὶ ἀδιαλώβητον τὴν δρθόδοξον Συνείδησίν του Καὶ ὅλα ξαυτὰ τὰ ἐπιτυγχάνει διὰ τῆς ἰσχυρᾶς καὶ ἀκαταβλήτου προσωπικότητος. Ὅταν ἐκπληκτος ὁ ἀρειανὸς Οὐάλης τὸν ἐρωτᾷ, ὅτι οὐδέποτε ἐπίσκοπος τοῦ ἀπηντήσῃ ὡς ὁ Βασιλεὺς, ὁ ἰσχυρὸς Ἱεράρχης τῆς Καπαδοκίας, ἀπαντᾷ μὲ μετρίωφρονα σταθερότητα: *Ἵσως οὐδέποτε συνήντησες Ἐπισκόπους!*

Τὸ ἔργον του δὲν ἐξαντλεῖται ὅμως εἰς τὸν μορφωτικὸν καὶ δογματικὸν τομέα. Ἐνωρίτατα κατενόησε, ὅτι χριστιανισμὸς χωρὶς φιланθρωπικὴν δράσιν καταντᾷ ἀπλὴ φιλολογία καὶ νεκρὸν ἔκθεμα διὰ τὰς βιβλιοθήκας τοῦ Μέλλοντος. Δι' αὐτὸν λοιπὸν τὸν λόγον ἀναλαμβάνει καὶ μίαν ἀξιόλογον κοινωνικὴν δράσιν. Καὶ ἀπὸ τοῦ ἀμβωνος στηλιτεύει τὴν κοινωνικὴν ἀδικίαν, ἀλλὰ καὶ ἐμπράκτως ἐνδιαφέρεται διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς Ἀγάπης. Τῇ μερίμνῃ του καὶ διὰ τῆς προσωπικῆς του θυσίας ἰδρύει τὴν περίφημον Βασιλειάδα, χρυσίζον κόσμημα τοῦ ἐφηρμοσμένου Χριστιανικοῦ Κοινωνισμοῦ. Ἦτο δὲ ἡ Βασιλειὰς Φιλανθρωπικὸν Ἰδρυμα πλήρες καὶ ἀγνιον.

Ἀνάλογον καὶ ἐπιβλητικὸν ὑπῆρξε καὶ τὸ Παράσημα τοῦ Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου. Καυχᾶται ἡ Ἀρειανὸς διὰ τὴν καταγωγὴν του. Μετὰ τοῦ Μ. Βα-

σιλείου συνεπλήρωσε τὰς φιλοσοφικὰς του σπουδὰς εἰς Ἀθήνας. Συνεδέθησαν δὲ μετὰ θερμῆς καὶ εἰλικρινοῦς ἀγάπης. Ἡ φιλία τῶν δύο μεγάλων ἀνδρῶν βαθύταται: χριστιανικὴ, ἐγένετο μέσον πνευματικῆς καὶ τῶν δύο βελτιώσεως. Ὁ Μέγας οὗτος τῆς Ἐκκλησίας ἄνθρωπος, ἡγωνίσθη διὰ τὸν θρίαμβον τῆς Ὁρθοδόξιας. Ὅττω ἔλαβε μέρος, ἐπὶ ἐλάχιστον χρονικὸν διάστημα, εἰς τὴν Β' Οἰκουμένην Σύνοδον. Ἐκλήθη δὲ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ὅπου καὶ ἐκόσμησε διὰ τῆς θείας πολιτείας του τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον τῆς πρωτεύουσας. Εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ὁ μόνος Νεὸς, ποὺ ἀπέμεινε εἰς τοὺς Ὁρθοδόξους ἦτο ὁ Νεὸς τῆς Ἀγίας Ἀναστασίας. Ὁλοὶ οἱ ἄλλοι ναοὶ (Μητροπολιτικοί, Μεγάλοι καὶ Μαρμαροποικίλιοι) εὗρισκοντο εἰς χεῖρας τῶν Ἀρειανῶν. Ἀπὸ αὐτὸν λοιπὸν τὸν μικρὸν ναόν, ἐξώρμησε ὁ ἡρωϊκὸς τῆς Ὁρθοδόξιας πρόμαχος, διὰ τὴν εἰρηνικὴν κατάκτησιν τῆς πρωτεύουσας. Εἰς αὐτὸν ἐξεφώνισεν τοὺς περιφήμους 5 λόγους διὰ τὴν θεότητα τοῦ Σωτῆρος, ἐναντίον τῶν ἀρειανῶν, ἐξ ἀφορμῆς τῶν ὁποίων ἀπεκλήθη Θεολόγος. Ἐκεῖνο, ποὺ τιμᾷ ἰδιαίτερος τὴν μεγάλην καὶ ἐπιβλητικὴν μορφήν τοῦ Θεολόγου Γρηγορίου, εἶναι ὁ σεβασμὸς του πρὸς τοὺς ἀντιφρονούντας. Τὸ ἔπαινον ποὺ ἐχρησιμοποίησε ἐπιτυχῶς ἦτο μόνον ἡ πειθὼ. Καίτοι εἶχε εἰς τὴν διάθεσίν του τὴν δύναμιν τῆς Πολιτικῆς Ἐξουσίας, οὔτε μίαν στιγμὴν δὲν τὴν ἐχρησιμοποίησε ἐναντίον τῶν Ἀρειανῶν, τοὺς ὁποίους κατέβαλε ἐπιτυχῶς καὶ ὀριστικῶς μὲ τὴν δύναμιν τοῦ λόγου του.

Ὡς φωτιστὴς δόξης περιβάλλει τὴν Ἀγίαν του Μορφήν ἡ ἀκρα ταπεινοφροσύνη τοῦ καὶ τὸ πρόθυμον πνεῦμα τῆς ἐθελοθυσίας. Καίτοι κατεῖχε τὸν πλεον ὑψηλὸν Θρόνον, τὸν Ἐκκλησιαστικὸν Θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὅταν ἀντελήφθη ὅτι ἡ παρουσία του, ἦτο ἀφορμὴ δυσανεσκειῶν, *χαλεεὶς νὰ εὐθύνεται οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον*, παρητήθη οἰκιοθελῶς καὶ ἀνεχώρησε διὰ τὴν ἡρεμον καὶ ἡσυχον Ναζιανζόν.

**

Φωστὴρ σελασγίζων μετὰ τῆς αὐτῆς ἐντάσεως, εἶναι καὶ ὁ ἐκλεκτὸς γόνος τῆς Ἀντιοχείας, Ἰωάννης. Κυρίως διακρίνεται διὰ τὴν κοινωνικὴν του συγκρότησιν, καὶ τὴν βαθύειαν γνώσιν τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς. Ἀριστοκράτης τοῦ πνεύματος καὶ καταγωγῆς προσσημώθη πρὸς τὸ δημοκρατικὸν ἰδανικὸν τῆς Χριστιανικῆς ἱψηγορίας καὶ προσέφερε τὸν ἑαυτὸν τοῦ ὀλοκαύτωμα εἰς τὴν ἀγάπην τῆς Ἐκκλησίας. Ἐλαβε εὐρείαν καὶ πλήρη μόρφωσιν καὶ κατ' ἀρχὰς ἡσχολήθη μὲ τοὺς δικαστικοὺς ἀγῶνας εἰς Ἀντιόχειαν. Ἐνωρίτατα ὅμως ἡσθάνθη βδελυγμίαν πρὸς τὴν κοινωνικὴν ἀδικίαν καὶ διαφθοράν καὶ δι' αὐτὸ ἀεχώρησε εἰς τὸν Πόντον, πρὸς μοναχικὴν ἀσκήσιν. Ἐπανήλθεν εἰς τὴν Ἀντιόχειαν μετὰ τὸν κλονισμὸν τῆς υγείας του καὶ ἐτέθη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ἐκκλησίας. Τὸν τιμᾷ ἰδιαίτερος ἡ προσπάθεια, δι' ἧς ἀπεσόβησε τὴν καταστροφὴν τῆς Ἀντιοχείας, ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Θεοδοσίου τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὅταν οἱ Ἀντιοχεῖς ἐπανεστάτησαν ἐναντίον τοῦ Αὐτοκράτορος.

Ἡ φήμη του διεξῆλθε τὰ ὅρια τῆς Ἀντιοχείας καὶ ὅταν ἀπέθανε ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπό-

λεως Νεκτάριος, κλήρος καὶ λαός, ἀπήτησε τὸν Ἰωάννην, ὡς Πατριάρχην.

Ἡ πραγματοποιήσις ὅμως τοῦ πόθου αὐτοῦ, ἦτο δύσκολος, ἂν μὴ καὶ ἀδύνατος, λόγῳ τῆς ἐγνωσμένης μετριοφροσύνης τοῦ Ἰωάννου. Δι' αὐτὸ κατέφυγαν εἰς τὸ ἐξῆς τέχτασμα: Ἀντιπροσωπεία ἐκ Κωνσταντινουπόλεως κατέβη μετὰ τοῦ Ἰωάννου εἰς Ἄντιοχείας, πρὸς φιλικήν, δὴθεν, ἐπίσκεψίν του. Ἀφοῦ λοιπὸν ἐξηλθὼν μετὰ τοῦ Ἰωάννου εἰς ἐκδρομὴν ἔξω τῆς Ἀντιοχείας, τὸν εἰσήγαγον εἰς τὴν ἀναμένουσαν ἐπὶ τούτῳ βασιλικὴν ἀμαξάν, δι' ἧς καὶ ἦλθεν εἰς Κωνσταντινούπολιν.

Εἰς Κωνσταντινούπολιν ἀνέπτυξε πλουσίαν δρασιν. Ἡ αὐστηρότης τοῦ βίου του, ἀληθῶς ἀποστολική, παρέμεινε παροιμιώδης. Ὁ πονηρὸς ἐπίσκοπος τῆς Βερροίας Ἀνάκιος, ὅταν ἠρωτήθη ποίαν ἐντύπωσιν τοῦ ἐπροξένησεν ἡ πατριαρχικὴ φιλοξενία ἀπήντησε χαρακτηριστικῶς «ἐξέλιγσέ με ἡ *Χύτρα Πατριάρχου*». Ἡ αὐστηρότης αὐτῆ τοῦ ἐνέπνεε ἐλέγχους πρὸς τοὺς παραβαίνοντας, οἰοιδήποτε ἦσαν αὐτοί. Οὕτω συνεκρούσθη καὶ μετὰ τὸν κληρὸν, ἔχοντα ἐπὶ κεφαλῇ τὸν διεφθαρμένον Θεόφιλον καὶ μετὰ τοὺς αὐλοκόλακας τῆς Εὐδοξίας. Συνέπεια τῆς συνεκρούσεως αὐτῆς ὑπῆρξε ἡ ἐξορία του καὶ ὁ θάνατός του εἰς τὴν Κουκουσόν.

Ἐκ τῶν μεγάλων αὐτῶν μορφῶν, ὁ ἀναγνώστης πολλὰ διδάσκειται. Καὶ πρῶτον, Τὸ μεγαλεῖον τῶν ἁγίων αὐτῶν ἀνδρῶν ὀφείλεται κατὰ κύριον λόγον εἰς τὴν δύναμιν τῆς μητρικῆς στοργῆς. Ὅσοι δὲ τῶν δροῦν ἐνεργῶς τρεῖς ἡρώϊδες, ἡ Ἑμμέλεια, ἡ Νόννα καὶ ἡ Ἀνθοῦσα. Δεύτερον σημεῖον, τὸ ὁποῖον ὀφείλομεν νὰ προσέξωμεν εἶναι ἡ σταθερότης τοῦ χαρακτήρος του. Οὐδέποτε ἐκίμηνθησαν, ἀλλ' ἔμειναν σταθεροὶ εἰς τὰς ἀπόψεις των.

Ἡ σταθερότης των αὐτῇ δὲν τοὺς ἐπέτρεψε νὰ υποχωρήσωσι εἰς βάρος τῶν ἀρχῶν των. Ἄλλο σημεῖον ὑπῆρξε ὁ ἐπιτυχὴς συνδυασμὸς ἐν αὐτοῖς, τῆς δογματικῆς ἀκριβείας καὶ τοῦ πρακτικοῦ κοινωνικοῦ.

Δυνάμεθα νὰ γράψωμε ὡς ἐπίλογον ὅτι αἱ τρεῖς αὗται ἀθάνατοι μορφαὶ τῆς Ἐκκλησίας, ἐὰν ἔζων τὴν σημερινὴν ἐποχὴν, ἀσφαλῶς θὰ συνελαμβάνοντο καὶ θὰ ὁδηγοῦντο εἰς ἐξορίας. Διότι τοιαῦται σελασγίζουσιν φησιολογίαι, δὲν γίνονται ἀνεκταὶ ἀπὸ τοῦ σκότους καὶ τὴν διαφθοράν, ὅποτεδήποτε καὶ νὰ ζήσουν.

Αὐτὸ μᾶς ἐνθουσιάζει καὶ μᾶς διδάσκει ἡ κληρὸς. Δύο εἶναι οἱ δρόμοι, ποὺ ὀφείλομεν νὰ ἀκολουθήσωμεν, ἡ ὁ ταπεινὸς συμβιβασμὸς ἢ ἡ ἡρωϊκὴ θυσία.

ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

Εἶναι πράγματι ὄξιοι παντὸς ἐπαίνου, οἱ καθιερώσαντες τὴν εορτὴν, πρὸς τιμὴν τῆς μητέρας. Διότι ὁμολογουμένως ἡ μητέρα εἶναι ὁ παράγων τῆς ἀγωγῆς τῶν παιδιῶν καὶ κατὰ συνέπειαν τῆς διαμορφώσεως τοῦ πολιτισμοῦ.

Εἰς τὰς κρίσιμους στιγμὰς, τὰς ὁποίας διερχόμεθα καὶ κατὰ τὰς ὁποίας νοσταλγοῦμεν μίαν περίοδον ἀγάπης καὶ εἰρήνης, ἀσφαλῶς ἡ μητέρα θὰ πρέπη νὰ ἀναπτύξῃ ὅλην τὴν ὑπερόχον δραστηριότητά της. Ὅλα ὅμως αὐτὰ

πρὸυποθέτουν βαθεῖαν χριστιανικὴν συγκρότησιν καὶ ἀγνὸν θρησκευτικὸν χαρακτήρα. Μόνον ὅταν πραγματοποιηθῇ ὁ συνδυασμὸς τῶν ἰδανικῶν αὐτῶν εἰς τὴν μητρικὴν ψυχὴν, μόνον τότε ἡ μητέρα θὰ ἀνταποκριθῇ εἰς τὸ οὐράνιον ὕψος τῆς ἀποστολῆς της.

Καὶ ἡ ἱστορία ἔχει νὰ μᾶς παρουσιάσῃ τοιαύτας μητέρας, εἰς τὰς ὁποίας ἡ ἀνθρωπότης ὀφείλει μεγαλουργήματα. Ἡ Ἀνθοῦσα, ἡ Μόνικα, ἡ Ἑμμέλεια, ἡ Νόννα καὶ πλείστοι ἄλλοι, ἀποτελοῦν οὐσιώδεις παράγοντας πολιτιστικῆς προόδου.

Τὸ παράδειγμά των λοιπὸν, ὅς ἀποτελέσει πολικὸν ἀστὲρα προσανατολισμοῦ. Καὶ ἡ Ἐκκλησία, ὅς προσέξει ἰδιαιτέρως τὸ ἔργον τῆς μητρὸς, ἀλλὰ καὶ ἡ μητέρα ὅς προσέξει τὴν εὐθύνην της ἐναντι Θεοῦ καὶ κοινωνίας. Διότι μητέρα δὲν εἶναι μόνον ἐκεῖνη, ποὺ ἐκτελεῖ τὸ φιλοστοργικὸν της καθήκον, ἀλλὰ πρὸ παντὸς ἐκεῖνη ποὺ διαπλάσσει χαρακτήρα καὶ προσωπικότητα.

ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

Καθ' ὃ ὑπευθύνως μᾶς πληροφορεῖ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Πατὴρ Λογγίνος, καὶ ἄλλοι ἀξιόπιστοι μάρτυρες, εἶναι ἀνακριβὲς τὸ ἀναγραφέν εἰς τὸ ὑπ' ἀρ. 119 φύλλον, ὅτι κατὰ τὴν διέλευσιν τοῦ νεκροῦ Παπαγεωργίου Ἰωάννου, ἐκ τῆς Πλατείας τοῦ Λιοπεσιῦ Ἀττικῆς, δὲν ἀπέδωσε τὸν προσήκοντα πρὸς τὸν νεκρὸν σεβασμόν, ὁ ἐφημέριος τοῦ χωρίου, μὴ ἐγερθεὶς ἐκ τοῦ καθίσματός του.

Ἀπ' ἐναντίας ὁ ἐφημέριος οὗτος διακρίνεται διὰ τὴν εὐλάβειαν του καὶ τὴν βαθεῖαν του ἐκτίμησιν πρὸς τὸ πλήρωμα τῆς διωκομένης Ὁρθοδοξίας.

Τὸ ἀναγραφέν, ὀφείλεται προφανῶς, εἰς τὸν ζήλον τοῦ ἀνταποκριτοῦ μᾶς καὶ εἰς τὴν λύπην, τὴν ὁποίαν ἐδοκίμασε οὗτος ἀπὸ τὴν ἀπροσδόκητον τραγωδίαν τῆς οἰκογενείας Παπαγεωργίου.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑΙ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΜΠΕΤΣΗ

Τὸ περιοδικὸν μᾶς ἔχει ἓνα χρέος, ποὺ πρέπει νὰ ἐξοφλήσῃ. Τὸ χρέος πρὸς τὴν θανούσαν τὴν 24 Δεκεμβρίου Π. Η. παρελθόντος ἔτους Αἰκατερίνην Σ. Μπέτση καὶ ἡ ὁποία ἐκηδεύθη ἀντὶ Ἱερῆος. Ὑπῆρξεν ὑπόδειγμα καλῆς χριστιανῆς καὶ συζήτου· σύζυγος δὲ τοῦ ἀδελφεοῦ Μπέτση ἐνός ἐκ τῶν ἰδρυτῶν τῆς Κοινότητος. Εἰς ὅλην τὴν τὴν ζωὴν ἠγωνίσθη μετὰ θάρρους καὶ δύναμιν διὰ τὸν καιρὸν σκοπὸν τοῦ Ἀγῶνος μᾶς καὶ ἐκατήλθε εἰς τὸν τάφον μετὰ τὴν πίκραν εἰς τὰ χεῖλη διὰ τὴν σκοτεινὴν περίοδον, ποὺ διέρχεται ὁλος ὁ Ἀγών.

Πληροφορούμεθα ἐκ Βόλου, ὅτι μετέστη πρὸς Κύριον πλήρης ἡμερῶν, ἡ ὁσιωτάτη μοναχὴ Ἐλευθερία, μήτηρ τοῦ ἐκλεκτοῦ Ἀρχιεπισκόπου καὶ Χρυσοστόμου Νασιμῆ.

—Τὴν 12(11) 52 ἀπεβίωσε καὶ ἐκηδεύθη εἰς τὸ Μανδύλιον Ζύχνης Σεργῶν ὁ πνευματικὸς Εὐ-γγελοῦ Οἰκονόμου ἡλικίας 90 ἐτῶν.

—Ἐκ τοῦ παραρτήματος Σευλίδος μᾶς πληροφοροῦν ὅτι ἀπεβίωσαν καὶ ἐκηδεύθησαν ἀντὶ Ἱεροτελεστίας αἱ κάτωθι: 1) Δέσποινα Πιστούλα, 2) Εὐαγγελία Γεωργαρά, 3) Χριστίνα Ματσαδέ, 4) Παναγιώτα Χριστοδούλου ἡ Λαγοῦδη.

Ἐπίσης ἀπέθανε καὶ ἐκηδεύθη ἀντὶ Ἱερῆος ἡ ἀδελφὴ Δημητρουλά Ἀνασ. Ἀλεξανδρῆ ἐκ τοῦ χωρίου Δισοῦσαν Ἀττικῆς.

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ΕΠΑΦΗ ΚΕΝΤΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΩΝ

Ἐνα οὐσιώδες μέσον βελτιώσεως καὶ προωθήσεως τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, εἶναι ἡ ἐπαφὴ Κέντρου καὶ Παραρτημάτων. Διὰ τοῦ μέσου αὐτοῦ ἐξασφαλίζονται αἱ προϋποθέσεις κοινῆς κατευθύνσεως καὶ κοινοῦ μετώπου. Εὐτυχῶς αὐτὸ πραγματοποιεῖται. Οὕτω εἰς τὰς Ἀθήνας ἀφίχθησαν ἀπὸ τὸν Βόλον ὁ κ. Δ. Παυλῆς, ἀπὸ τὴν Αἰκατερίνην τριμελὲς ἐπιτροπὴ ἀπὸ τὸν πρόεδρον κ. Σπ. Νικολαΐδην, ἀπὸ τὴν Δράμαν ὁ πανοσιολογιστάτος Ἀρχιμανδρίτης Π. Καλλιόπιος καὶ ἄλλοι πολλοί. Ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας ἐπίσης ἀνεχώρησαν διὰ Θεσσαλονίκην πρὸς κοινὴν σύσκεψιν μετὰ τῶν ἐπιτοπίων παραγόντων ὁ ἀντιπρόεδρος τοῦ Συμβουλίου κ. Σταύρος Καραμήτσος. Οὕτω διὰ τῆς ἐπαφῆς αὐτῆς προωθεῖται τὸ ἀγωνιστικὸν φρόνημα καὶ ἀναπτύσσεται ἡ ἀγάπη. ΠΛΗΞΙΟΝ ΤΟΥ ΔΕΣΜΩΤΟΥ ΜΑΣ

Ἐπὶ τῇ ἀπερίγραπτος ἡ χαρὰ τοῦ προέδρου κ. Χαλδάνη τοῦ ἀντιπροέδρου κ. Καραμήτσου καὶ τοῦ ἀγωνιστοῦ Μοναχοῦ Κασαρίου Γαμβρούλια, ἐπισκεφθέντων ἐξ ἐνόματος τοῦ Δ. Συμβουλίου τὸν Ἅγιον Πρόεδρον ἐν Μυτιλήνῃ. Τὸν ἐνημέρωσαν ἐπὶ τῆς ὁλῆς πορείας τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος καὶ ἤκουσαν τὰς ἀποφάσεις του ἐπ' αὐτοῦ. Τὸς εὐτυχεῖς ἐπισκέπτας συνεκίνησε τὸ ὄψηλόν φρόνημα τοῦ Δεσμώτου, ἡ σταθερὰ καὶ ἀκλόνητος πεποιθῆσις του διὰ τὴν νίκην τῆς Ὁρθοδοξίας, τὸ εὐγενικὸν ἐν ἐνδιαφέρον διὰ τοὺς συνεργάτας του Ἀρχιερεῖς καὶ ἡ πατρικὴ του ἐμπιστοσύνη πρὸς τὸ Δ. Συμβούλιον. Μᾶς δίδεται καὶ πάλιν ἡ εὐκαιρία νὰ πανηγυρίσωμεν διὰ τὴν ἡγερσίαν μας, πρὸς τὴν ὁποίαν διατηροῦμεν ἀμείωτον τὸν σεβασμὸν μας καὶ σιδηρὰν τὴν πενιθαρχίαν μας.

ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΜΑΣ

Ὡς γνωστὸν πρόκειται νὰ θεσπισθῇ δεστικὸς τὸ δικαίωμα τῆς γυναικείας ψήφου καὶ κατὰ τὰς βουλευτικὰς ἐκλογάς. Ἡ κοινωνικὴ αὕτη ἀρχὴ δὲν πρέπει νὰ θεωρηθῇ ἀντίθετος πρὸς τὰς χριστιανικὰς ἐν γένει πεποιθήσεις. Καὶ τοῦτο διότι καὶ ἡ γυναικα δύναται νὰ ἔχῃ λόγον καὶ γνώμην διὰ τὴν μορφήν τῆς κοινωνίας, ἐφ' ὅσον ἄλλωστε αὕτη ὡς μητέρα προσφέρει τὴν ἐκλεκτοτέραν προσφοράν, τὰ τέκνα τῆς, εἰς τὴν κοινωνίαν. Ἐπειτα ὁ Χριστιανισμὸς καὶ κατὰ προσωπικὴν ἐνδοχήν ὁ χριστιανός, ὀφείλει νὰ χρησιμοποιοῖ ὅλα τὰ μέσα (τὰ θεμικὰ βεβαίως καὶ ἡθικὰ) πρὸς προαγωγὴν τοῦ χριστιανικοῦ πνεύματος. Διὰ τὴν ψήφον νὰ χρησιμοποιοῦν ἀπιστα καὶ διεφθαρμένα στοιχεῖα τοῦ γυναικείου κόσμου, διὰ νὰ ἐνισχύσουν ὑποπίστους κινήσεις καὶ νὰ μὴ τὴν χρησιμοποιοῦν τὰ διὰ στοιχεῖα προκειμένου νὰ ἐνισχύσουν ἡθικὰς καὶ ἑθνικὰς κινήσεις; Ἐξιδιώτερον ὁμῶς διὰ τὴν ὑπόθεσιν μας, καθίσταται θεμελιώδης ὑποχρέωσις ἡ ψήφος τῶν γυναικῶν μας. Ἀπεδείχθη κατὰ τὰς παρελθούσας ἐκλογάς, ὅτι ἡ ψήφος εἶναι τὸ μόνον ὄπλον, πρὸς διαθέσιμον καὶ τὸ ὁποῖον κατευθυνόμενον συστηματικῶς δύναται νὰ θαυματουργήσῃ. Ἐξ αὐτοῦ ὅλοι οἱ πόντοι ὁρμάμενοι ὡς συνιστώμενοι εἰς ὅλας τὰς ἐκτελέσεις, ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας μέχρι καὶ τοῦ τελευταίου χωρίου τῆς Ἑλλάδος, νὰ σπεύσωσιν πρὸς τὸν ὁρμὸν καὶ ἐφοδισθῶσιν μετὰ ἐκλογικὰ βιβλία. Νὰ ἀναμένωσι δὲ κατευθύνσεις τοῦ Κέντρου κατὰ τὰς προσεχέας ἐκλογάς. Ὁφείλομεν νὰ ἀντιληφθῶμεν καὶ ἄλλους καὶ γυναικῆς, εἰς μέθεα Ἑλληνίδες καὶ Ἑλληνίδες πολίται καὶ πολίτιδες καὶ οὐκ ἄνθρωποι ἢ Μανδύκοι. ὅτι ἔχομεν δικαιώματα, τὰ ὁποῖα ἔχομεν ὑποχρεώσεις νὰ ὑπερασπίσωμεν δι' ὅλον τὸν συσταγματικὸν μίστον, ὡς πρῶτον καὶ ἐξυμνοῦμεν ἡ ψήφος.

Τὸ Σύνθημά μας: Καμία γυναικα τῆς κινήσεως μὴ χωρὶς βιβλίον. Τὰ κατὰ τόπους Παραρτήματά μας ἔς μεριμνήσωσι διὰ τὴν πραγματοποίησιν τοῦ συνθήματος αὐτοῦ, συμμαχώντας ἐν ἀδελφῇ καὶ εὐδικῇ ἐπιτροπῇ πρὸς διευκρίνισιν τῶν ἀδελφῶν γυναικῶν.

ΤΑ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ 1952

Καθίσταμεν γνωστὸν, ὅτι τὰ ἡμερολόγια τοῦ 1952 ἔξην τλῆθ' ἡσ' ἀπομένουν μόνον δεκτὰ ἡμερολόγια τσέπης καὶ ἐγκύβλια. Οἱ ἐνδιαφερόμενοι ἄς σπεύσωσιν.

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΟΥ ΑΓ. ΠΡΟΕΔΡΟΥ

Ἐλάχιστα μόνον ἀντίτυπα βιβλίων, ἀπὸ τὰς πραγματείας τοῦ Ἀγ. Προέδρου, ἀπέμειναν. Ὅσοι ἐπαμείνωσιν ἐπιθυμοῦν νὰ ἀποκτήσουν τὸν ἱστορικὸν αὐτὸν θησαυρὸν, ἄς τὸ δηλώσωσιν ἐγκαίρως. Τιμὴ δραχμ. 10.000.

ΑΙ ΗΡΩΕΙ ΚΑΙ ΜΟΝΑΧΑΙ ΤΗΣ ΧΙΟΥ

Πληροφοροῦμεθα, ὅτι ὁ γλυκύμολπος καὶ δακρύων ἱεράρχης τῆς Χίου κ. Παντελεήμων ἐξαπέλυσε καὶ νέον κῆμα θρηωδίας ἐναντίον τῶν ἡρώων μοναχῶν τῆς ἱερᾶς Μονῆς Ἀγ. Κωνσταντίνου Χίου. Ὡς φαίνεται ὁ ἱεράρχης τῆς Χίου διατηρεῖ εἰσέτι τὸν ζῆλον του ὡς ἐπισκόπου τῶν ἐνόπλων δυνάμεων καὶ ἐπιζητεῖ διαρκῶς εὐκαιρίας νὰ δρᾷ ἐνόπλιως. Καὶ βεβαίως εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν τὰ εὐκολώτερα θύματα τοῦ ἀνιδρύου θυράμβου του εἶναι φιλήσυχοι καὶ ἀγαθαὶ μοναχοὶ καὶ τὰς μὲν ἡρωίδας μοναχὰς τῆς Χίου συλλαμβάνοντες, θανατοῦντες τὴν σθεναρὰν στάσιν των καὶ τοὺς σκληροὺς των ἀγῶνας ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας. Τὸν φαίδρον δὲ ἱεράρχην τῆς νήσου συλλυπούμεθα διὰ τὰς κωμικὰς ξιφουλκώσεις του.

Η ΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΖΗΤΗΜΑΤΟΣ ΜΑΣ

Πληροφοροῦμεθα ἐκ τοῦ ἡμερησίου τύπου, ὅτι ὁμὰς ἐκλεκτῶν βουλευτῶν (κυβερνητικῶν καὶ ἀντιπολιτευομένων) κατέθεσε εἰς τὴν Βουλὴν πρότασιν νόμου, περὶ ἐπεκτάσεως τῶν μέτρων εἰρηνεύσεως καὶ ἐπὶ τῶν ἐκκρεμοσάν δικαστικῶν ὑποθέσεων τῶν Παλαιοημερολογικῶν (μληρικῶν καὶ λαϊκῶν). Πληροφοροῦμεθα ἐπίσης ἐκ τῆς αὐτῆς πηγῆς (ἡμερησίον τύπον) ὅτι ἡγετικὰ στελέχη τοῦ Ἑλληνικοῦ Συναγερμοῦ διετύπωσαν κατηγορηματικῶς τὴν πλήρη ἀντίθεσιν των πρὸς τὸ συντελούμενον ἀρτισύστημα, τοὺς διωγμούς. Οὕτω ὁ πολιτικὸς κόσμος ἐν τῇ συνόλῳ του σχεδὸν λαμβάνει στάσιν ἐναντι τοῦ ἀχαρκτηρίστου μεσαιωνισμοῦ τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας. Εἶναι καὶ αὐτὸ δεκτὰ εὐδαίμον σημεῖον.

Αἱ Ἀπειλαὶ κατὰ τῆς Κυβερνήσεως.

Πολὺ ὀρθῶς γράφει ὁ Τιβέριος Γράγκος εἰς τὸν «Δικηγορικὸν ἀγῶνα». «Ἡ ἀπασχόλησις μετὰ «χωράφια» καὶ ἡ ἀπειλὴ ὅτι θὰ κηρύξῃ τὴν Ἐκκλησίαν ἐν διωγμῷ εἶναι «Δονκιωτισμοί». Πράγματι. Διὰ τὴν ἀπειλήν «Ἀγιοί; Χωρήσατε ἐμπρός, κηρύξατε ἐν διωγμῷ τὴν Ἐκκλησίαν, ἀφορίσατε, ἀναθεματίσατε, διαχωρήσατε Ἐκκλησίαν καὶ Πολιτείαν, ἀνυψώσατε ταύτην ἀπὸ θεορακένιδαν τῶν διαφόρων Κυβερνήσεων, εἰς Πάγκαλον Νύμφην τῆς Ἀποκαλύψεως «Σιών Ἀγία». Πιστεύετε εἰς τὴν δύναμιν ταύτης; Πράξατε τὸ καθήκον σας. Ἐμπρός λοιπόν. Ἐκτός πλέον ἐάν ἄλλοι λόγοι γίνονται αἰτία τῆς προσδοσίας τῶν ὑψηλοτέρων ἰδανικῶν.